

sige meget højt til sin Mand midt i Stimmelen foran Udgangsdøren, aabenbart i den bestemte Hensigt, at han skulde høre det:

„Er det ikke næste Tirsdag, du skal til London, min Ven?“

Grosserereren bekræftede det. Og Per blev rød og smilte. Og smilte igen og blev bleg. Med et stort, skinnende Blik fulgte hans Øjne de fyldige, hvide Skuldre over den ildrøde Silke. — Ja, nu begyndte Livet for ham!

* *

Ved Tretiden fulgtes Neergaard og Per hjemad i den maaneklare Nat. Det var ikke Per, der havde søgt Ledsagelse, men da Neergaard ved Bortgangen havde spurgt ham, hvor han boede, og om de ikke skulde følges, da de dog skulde samme Vej, havde han ikke villet sige Nej. Han opfattede Tilbudet som den endelige Anerkendelse af hans Sejr over ham i Kampen om Fru Engelhardt, — et Fredstilbud. Desuden havde han vanskelig ved at modstaa den verdensmandsagtige Høflighed, den anden vedblivende viste ham trods den store Aldersforskel.

Neergaard talte om Selskabet og om den selskabelige Adspredelse i det hele taget; men Per var for optaget af sig selv og af Aftenens Begivenhed til at opfatte stort andet end selve Ordene. Trods den skarpe Frost og deres langsomme Marsj — Neergaard svinglede lidt paa Benene — gik Per med opknappet Frakke. Sejrsfølelsen gjorde ham hed. Smilende stødte han svære Tobaksskyer ud i den lyse Luft.

De drejede op fra Kanalen ved Holmens Bro og gik videre op mod Kongens Nytorv paa Gaden venstre Side. De kom forbi Nationalbanken,